

Mizsur Dániel FELIDÉZHETŐ SÉTA; AZ ELCSERÉLT VÁROS ESÉLYEI

felidézhető séta

egy felidézhető séta kedvéért követed
a sejtelem a gondolat az érzelem kétes álruhája
mégis bizalmasabb közege a hirtelen beállt állapotnak
de kiszolgáltatottja a berendezett város anatómiájának
így mész előre nem sejtve az elhagyott részek tökesúlyát
hogyan megtudni mi rejtőzik a feltorlódott rétegek
a válaszfalként magasodó bérházak a hirtelen adódó lehetőségek
kivilágított udvarában a kifeszített csend tövében
ahová a mindennapok állagához szokott szem nem hatolhat
mi látszik két megsejtett élet zárrésében

ebből egy a tied a másik mint megbízhatóbb meder alácsúszik
ismerős ikerfény szökik át egy kerítés rácsán
egy talán soha nem volt állapot hátszele
egyed minden előrelép megszokott helyéről
innen jelölnéd ki immáron a felidézhető séta körvonalait
a könnyű sejtelem biztos árát innen rajzolnád újra
egy biztosabb alap vonalait és mégsem hagy nyugodni
mégis fordul a kétely mossa alá a kirajzolódó lehetőség
alappilléreit hirtelen visszabukik cseréli vissza színeit
mindez elérhető-e egyáltalán a kitaró lépések hátoldalán

Az elcserélt város esélyei

Ami innen látszik, mert csak én láthatom:
egy görbe híd, az elcserélt város. És belőle
mindig ugyanaz, egy fénykép négyszögén belül:
a szürkére meszelt hamis ég, az állandó
mozgolódás a meredek domb felől –
azt mondják, még nem érkezett üzenet.

Aztán a folyó feketén, kicsit később egy park,
mintha a város lélegezne, nem is én. A torony,
ahogyan először csak karcolja, aztán finoman
át is metszi a testes köd alját. A ránc boruló
bérházak felől láthatatlan izzás a határokon.
Valahol gyúló fény jelzi, hogy éjfél van.

Mintha minden tartozna. Én is ide tartanék,
közepe az így megsejtett életnek, az elcserélt
városnak. Még sincs se súlya, se hangja,
csak várakozik, akár egy gondosan elrejtett fénykép –
nem tudom, mikor kéne távoznom: ideköt, ami elereszt.

